

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy (UE) 2015/2302 podróżny ma prawo do rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty za rozwiązanie w przypadku nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które to okoliczności w znaczącym stopniu wpływają na realizację imprezy turystycznej lub które w znaczącym stopniu wpływają na przewóz pasażerów do miejsca docelowego. W rozumieniu ust. 3 lit. b) tego artykułu także organizator może rozwiązać umowę o udział w imprezie turystycznej, w przypadku gdy nie ma on możliwości zrealizowania umowy z powodu nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności.

Artykuł 12 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2302 stanowi, że w przypadku rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej organizator powinien dokonać wszelkich zwrotów na rzecz podróżnego bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od rozwiązania umowy o udział w imprezie turystycznej. Jednocześnie art. 4 tej dyrektywy zakazuje państwom członkowskim wprowadzania przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w tej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróżnych.

Przyjmując zákon č. 136/2020 Z. z., którym sa doplňa zákon č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu (ustawę nr 136/2020 o uzupełnieniu ustawy nr 170/2018 o wycieczkach zorganizowanych, powiązanych usługach turystycznych i niektórych warunkach prowadzenia działalności turystycznej), Republika Słowacka naruszyła art. 12 ust. 2, art. 12 ust. 3 lit. b) oraz art. 12 ust. 4 w związku z art. 4 dyrektywy.

Przepis § 33a ust. 7 zákon č. 170/2018 Z. z. (ustawy nr 170/2018) stanowi bowiem, że biuro podróży powinno porozumieć się z podróżnym co do zorganizowania zastępczej wycieczki najpóźniej do dnia 31 sierpnia 2021 r. W rozumieniu ust. 9 tego paragrafu, jeżeli biuro podróży nie porozumie się z podróżnym co do zorganizowania zastępczej wycieczki do dnia 31 sierpnia 2021 r., uznaje się, że odstąpiło ono od umowy wycieczki i powinno zwrócić podróżnemu wszelkie płatności, jakie przyjęło na podstawie tej umowy, niezwłocznie, a w każdym wypadku najpóźniej do dnia 14 września 2021 r.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 września 2021 r. – Komisja Europejska / Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Sprawa C-57/19 P) (¹)

[Odwwołanie – Pomoc państwa – System pomocy – Artykuł 108 ust. 2 i 3 TFUE – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Artykuł 4 ust. 3 i 4 – Pojęcie „wątpliwości co do zgodności środka będącego przedmiotem zgłoszenia ze wspólnym rynkiem” – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego – Wytyczne w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014 – 2020 – Kodeks najlepszych praktyk dotyczących przebiegu postępowania w zakresie kontroli pomocy państwa – Kontakty „przedzgłoszeniowe” – Prawa proceduralne zainteresowanych stron – Rynek mocy wytwórczej energii elektrycznej w Zjednoczonym Królestwie]

(2021/C 431/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd (przedstawiciele: J. Derenne i D. Vallindas, adwokaci, oraz C. Ziegler, Rechtsanwalt), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo F. Shibli, S. McCrory i Z. Lavery, następnie F. Shibli i S. McCrory, pełnomocnicy, których wspierali G. Facenna, QC, i D. Mackersie, barrister)

Interwenient popierający wnoszącą odwołanie: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyzna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 listopada 2018 r., Tempus Energy i Tempus Energy Technology/Komisja (T-793/14, EU:T:2018:790), zostaje uchylony.
- 2) Skarga w sprawie T-793/14 zostaje oddalona.
- 3) Tempus Energy Ltd i Tempus Energy Technology Ltd pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowań przed Sądem Unii Europejskiej i przed Trybunałem Sprawiedliwości.
- 4) Rzeczpospolita Polska i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandia) – Irish Ferries Ltd / National Transport Authority

(Sprawa C-570/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport morski – Prawa pasażerów podróżujących drogą morską i wodną śródlądową – Rozporządzenie (UE) nr 1177/2010 – Artykuły 18, 19, art. 20 ust. 4 oraz art. 24 i 25 – Odwołanie usług przewozu pasażerskiego – Opóźnienie w dostawie statku przewoźnikowi – Poinformowanie o odwołaniu z wyprzedzeniem przed pierwotnie planowaną datą wypłynięcia – Konsekwencje – Prawo do podróży zmienioną trasą – Sposoby realizacji – Pokrycie dodatkowych kosztów – Prawo do odszkodowania – Obliczanie – Pojęcie „ceny biletu” – Organ krajowy odpowiedzialny za egzekwowanie przepisów rozporządzenia nr 1177/2010 – Kompetencja – Pojęcie skargi – Ocena ważności – Artykuły 16, 17, 20 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasady proporcjonalności, pewności prawa i równego traktowania]

(2021/C 431/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Irish Ferries Ltd

Druga strona postępowania: National Transport Authority

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie, w przypadku gdy przewoźnik odwołuje usługę przewozu pasażerskiego z kilkutygodniowym wyprzedzeniem przed pierwotnie planowanym wypłynięciem, ponieważ dostawa statku przeznaczonego do świadczenia rzeczonyj usługi uległa opóźnieniu, a statku tego nie można było zastąpić innym.
- 2) Artykuł 18 rozporządzenia nr 1177/2010 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy usługa przewozu pasażerskiego zostaje odwołana i nie istnieje żadna alternatywna usługa przewozu na tym samym połączeniu, przewoźnik jest zobowiązany zaproponować pasażerowi, z tytułu przewidzianego w tym przepisie prawa tego pasażera do podróży zmienioną trasą do miejsca docelowego w porównywalnych warunkach, w najwcześniejszym możliwym terminie, alternatywną usługę przewozu na innej trasie niż ta, której dotyczy odwołana usługa, lub usługę przewozu morskiego w połączeniu z innymi środkami transportu, takimi jak transport drogowy lub kolejowy, oraz jest on zobowiązany do pokrycia ewentualnych dodatkowych kosztów poniesionych przez pasażera w związku z taką zmianą trasy do miejsca docelowego.